

História školstva v Dúbravke

O vyučovaní v starej dúbravskej škole som sa dozvedel z rozprávania mojich starých rodičov i mamy.

Po prvej svetovej vojne, ktorá narušila vývoj Dúbravky, bola v roku 1935 dokončená škola. Umiestnená bola v budove dnešného miestneho úradu. Školu zrenovovali rodičia pre svoje deti, aby sa mohli vzdelávať. Bolo v nej len pár tried, no v jednej aj dva ročníky spolu, ktoré učiteľ musel zvládnuť vyučovať. Dobové triedy boli zariadené veľmi skromne. Tvorili ich drevené lavice, tabuľa a počítadlo. Jednoduché pomôcky boli uložené v skrinách v triede, pri vyučovaní dobre pomáhali. Kabinety neboli samozrejmosťou.

Tak ako dnes, už naši starí rodičia mali svoju prvú učebnicu - šlabikár. Na rozdiel od nás, nemali ešte zošity, ale na písanie používali bridlicové tabuľky a grífel, drevený peračník, kalamáre s atramentom, brko, alebo pierko umiestnené v drevenej násadke. Základom vyučovania bolo naučiť deti písať, čítať a počítat. V rámci vyučovania, učiteľ chodil so žiakmi veľa do prírody v okolí Dúbravky. Snažil sa deti čo najviac vzdelávať na konkrétnych príkladoch. Rastliny, stromy, o ktorých im rozprával, z videnia síce poznali, ale netušili ako sa volajú, v akom období kvitnú a ani ako sa rozmnožujú. V škole boli aj prvé krúžky, ako napríklad divadelný. S predstaveniami, ktoré si popoludní nacvičili, vystupovali potom nielen pred inými žiakmi, ale aj ku Dňu matiek v miestnom Dome kultúry. Po vzniku ČSR bolo školstvo silno poznamenané veľkým maďarským tlakom. Preto v každej triede na stene visel obraz Tomáša Garyka Masaryka, ktorý presadzoval v slovenských školách slovenský jazyk. Po vyučovaní museli deti pomáhať rodičom nielen okolo domu, ale aj na poli.

V roku 1946 bola Dúbravka pripojená k mestu Bratislava. V šesťdesiatych rokoch 20.storočia začala výstavka sídlisk. Boli postavené nové bytové domy, obchody, zdravotné strediská, športové areály, aj nové školy. Jednu z nich navštevovala aj moja mama. Škola žila veľmi čulým životom. Žiaci všetkých škôl sa zúčastňovali prvomájových sprievodov, spartakiád, brigád v okolí školy, recitátorských súťaží a olympiád. Na škole fungovalo množstvo krúžkov, ako divadelný, tanečný, spevácky, zdravotnícky, fotografický, strelecký, turistický, šikovné ruky a mnohé ďalšie. Žiaci trávil väčšinu voľného času v pionierskej klubovni. Pod dozorom učiteľov sa tu mohli zabávať a tráviť svoj voľný čas. Pravidelne sa organizovali branné cvičenia, ktoré sa konali na školských dvoroch a v okolí dúbravskej Glavice.

Budovy školy mali už nový vzhľad, podobný tomu, ako ho poznám aj ja. V ich areáloch sa nachádzali aj multifunkčné ihriská, a na jednej škole bol dokonca aj bazén. Interiér a exteriér škôl bol kvalitne vybavený. Rozdiel v tom, ako sa učila moja mama a ja, vidím hlavne v pokroku techniky a zameranie sa na vyučovanie cudzích jazykov. S počítačom a prácou s ním sa moji rodičia v škole nestretli.

Každá doba prináša niečo nové. Všetko sa postupne vyvíja, aj zariadenie školy, aj pomôcky, aj úroveň školstva. Tak ako mne rozprávajú moji starí rodičia a rodičia veľa o škole, keď ju oni navštevovali, tak aj ja raz o nej budem rozprávať mojim potomkom. Určite to, čo je dnes pre mňa niečo úplne nové a vzácne, bude pre ďalšiu generáciu už samozrejmosťou.

Tomáš Šrámek, 7.a

